

Presă și informare

Curtea de Justiție a Uniunii Europene
COMUNICAT DE PRESĂ nr. 118/10

Luxemburg, 7 decembrie 2010

Hotărârea în cauzele conexate C-585/08 și C-144/09
Peter Pammer/Reederei Karl Schlüter GmbH & Co. KG și
Hotel Alpenhof GesmbH/Oliver Heller

Curtea precizează normele de competență judiciară ale dreptului Uniunii aplicabile contractelor de consum în cazul în care o ofertă de serviciu este propusă online

Simpla utilizare a unei pagini de internet de către comerciant nu determină în sine aplicarea normelor de competență care protejează consumatorii din celelalte state membre

Regulamentul¹ Uniunii Europene referitor la competența instanțelor în materie civilă și comercială prevede că acțiunile îndreptate împotriva persoanelor domiciliat pe teritoriul unui stat membru trebuie, de regulă, să fie formulate în fața instanțelor statului în cauză. Regulamentul prevede de asemenea că litigiile născute din relații contractuale pot fi soluționate de instanța de la locul în care obligația care decurge din contract a fost sau urmează a fi executată. Cu toate acestea, atunci când este vizat un contract de consum, se aplică norme de protecție a consumatorului. În cazul în care comerciantul „își direcționează activitățile” spre statul membru pe teritoriul căruia este domiciliat consumatorul, acesta din urmă poate sesiza instanța din statul membru în care este domiciliat și nu poate fi chemat în judecată decât în acest stat membru. În cele două cauze se urmărește să se stabilească dacă un comerciant „își direcționează activitățile” în sensul regulamentului în cazul în care utilizează o pagină de internet în vederea comunicării cu consumatorii.

Cauza C-585/08

Domnul Pammer, domiciliat în Austria, a intenționat să călătorească la bordul unei nave cargou din Trieste (Italia) cu destinația Orientul Îndepărtat. Prin urmare, a rezervat o călătorie la societatea germană Reederei Karl Schlüter prin intermediul unei agenții de voiaj germane specializate în vânzarea online de călătorii cu nave cargou. Domnul Pammer a refuzat îmbarcarea pentru motivul că, în opinia sa, condițiile oferite pe vapor nu corespundeau descrierii pe care o primise din partea agenției și a solicitat rambursarea prețului pe care îl achitase pentru această călătorie. Întrucât Reederei Karl Schlüter nu a rambursat decât o parte din acest preț, domnul Pammer a sesizat instanțele austriece în fața cărora societatea germană a ridicat o excepție de necompetență invocând împrejurarea că nu desfășoară în Austria nicio activitate profesională sau comercială.

Cauza C-144/09

Domnul Heller, cu reședința în Germania, a rezervat mai multe camere pentru o perioadă de o săptămână la Hotel Alpenhof, un hotel situat în Austria. Această rezervare a fost efectuată prin mesaj electronic, la o adresă indicată pe pagina de internet a hotelului pe care domnul Heller o consultase. Domnul Heller a contestat serviciile hotelului și l-a părăsit fără să achite factura. Hotelul a introdus, așadar, o acțiune în fața instanțelor austriece pentru a obține plata facturii. Domnul Heller a ridicat excepția de necompetență, apreciind că, în calitate de consumator cu reședința în Germania, nu poate fi chemat în judecată decât în fața instanțelor germane.

Oberster Gerichtshof (Curtea Supremă, Austria), sesizată cu cele două cauze, adresează întrebări Curții de Justiție în scopul de a se stabili dacă împrejurarea că o societate cu sediul într-un stat membru oferă servicii online presupune faptul că acestea „sunt direcționate” de asemenea către

¹ Regulamentul (CE) nr. 44/2001 al Consiliului din 22 decembrie 2000 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială (JO 2001, L 12, p. 1, Ediție specială, 19/vol. 3, p. 74).

alte state membre. Astfel, în caz afirmativ, consumatorii care sunt domiciliați în aceste din urmă state și care au recurs la aceste servicii ar putea de asemenea să beneficieze, în cazul unui litigiu cu comerciantul, de normele de competență mai favorabile prevăzute de regulament.

În hotărârea pronunțată astăzi, Curtea constată că **simplică utilizare a unei pagini de internet de către un comerciant pentru a face comerț nu presupune în sine că activitatea sa este „direcționată spre” alte state membre**, ceea ce ar declanșa aplicarea normelor de competență de protecție prevăzute de regulament. Astfel, Curtea consideră că, pentru ca aceste norme să fie aplicabile cu privire la consumatorii din celelalte state membre, **comerciantul trebuie să își fi manifestat intenția de a stabili relații comerciale cu aceștia**.

În acest context, Curtea caută indiciile care să permită să se demonstreze că respectivul comerciant intenționa să intre în relații comerciale cu consumatori domiciliați în alte state membre. Printre aceste indicii figurează expresiile neechivoce ale intenției comerciantului de a-i atrage pe acești consumatori, de exemplu, atunci când comerciantul își oferă serviciile sau bunurile în mai multe state membre desemnate nominal sau atunci când efectuează cheltuieli pentru un serviciu de referințiere online la operatorul unui motor de căutare pentru a facilita accesul consumatorilor domiciliați în aceste diferite state membre la pagina sa de internet.

Cu toate acestea, alte indicii mai puțin evidente, eventual o combinație a acestora, sunt de asemenea de natură să demonstreze existența unei activități „direcționate spre” statul membru în care este domiciliat consumatorul. Este vorba în special despre natura internațională a activității în cauză, precum anumite activități turistice, menționarea unor coordonate telefonice cu indicarea prefixului internațional, utilizarea unui nume de domeniu de prim nivel, diferit de cel al statului membru în care are sediul comerciantul, de exemplu „.de”, sau utilizarea unor nume de domeniu de prim nivel neutre precum „.com” sau „.eu”, descrierea unor itinerarii având ca punct de plecare unul sau mai multe alte state membre către locul de prestare a serviciului, precum și menționarea unei clientele internaționale alcătuite din clienți domiciliați în diferite state membre, în special prin prezentarea unor impresii ale unor astfel de clienți. De asemenea, dacă pagina de internet permite consumatorilor să utilizeze o altă limbă sau o altă monedă decât cele utilizate în mod obișnuit în statul membru al comerciantului, aceste elemente pot să constituie la rândul lor indicii care demonstrează activitatea transfrontalieră a acestuia din urmă.

În schimb, nu constituie astfel de indicii menționarea pe o pagină de internet a adresei electronice sau geografice a comerciantului, nici indicarea coordonatelor sale telefonice fără prefix internațional, întrucât aceste informații nu indică faptul că respectivul comerciant își direcționează activitatea spre unul sau mai multe alte state membre.

Curtea concluzionează că, ținând seama de aceste indicii, instanța austriacă trebuie să verifice dacă rezultă din pagina de internet și din activitatea globală a comercianților că aceștia intenționau să intre în relații comerciale cu consumatori austrieci (cauza C-585/08) sau germani (cauza C-144/09), în sensul că erau dispuși să încheie un contract cu aceștia.

MENȚIUNE: Trimiterea preliminară permite instanțelor din statele membre ca, în cadrul unui litigiu cu care sunt sesizate, să adreseze Curții întrebări cu privire la interpretarea dreptului Uniunii sau la validitatea unui act al Uniunii. Curtea nu soluționează litigiul național. Instanța națională are obligația de a soluționa cauza conform deciziei Curții. Această decizie este obligatorie, în egală măsură, pentru celelalte instanțe naționale care sunt sesizate cu o problemă similară.

Document neoficial, destinat presei, care nu angajează răspunderea Curții de Justiție.

Textul integral al hotărârii în cauzele conexate [C-585/08](#) și [C-144/09](#) se publică pe site-ul CURIA în ziua pronunțării.

Persoana de contact pentru presă: Claudiu Ecedi-Stoisavlevici ☎ (+352) 4303 3720

Imagini de la pronunțarea hotărârii sunt disponibile pe „[Europe by Satellite](#)” ☎ (+32) 2 2964106